

Anem (PI 4)(ALDC, IX, 2081. *Anem* [PI 4])

La primera persona del plural del present d'indicatiu del verb *anar* en cat. ant. i dial. és *anam* (< *ANDAMUS o *AMNAMUS; var. aferètica *nam*, veg. mapa 1364), amb la desinència pròpia de verbs de la primera conjugació (com *cantam*, de *cantar*; veg. mapa 1391); avui es conserva en bal. (on és forma exclusiva amb plena vitalitat), parlars de la Ribagorça, de la Terra Alta i del Matarranya, on a voltes conviuen les dues formes, de les quals *anem* (var. aferètica *nem*; veg. mapa 1364) ocupa gran part del territori com a resultat d'una analogia amb la desinència del subjuntiu de verbs de la classe I (*cantem*) i de l'indicatiu de verbs de la classe II (*batem*, *venem*). Les variants que esporàdicament

hem enregistrat, *nan* 80, per *nam*, i *nen* 1, per *nem*, s'expliquen per assimilació de la *-m* a la consonant següent per fonosintaxi ("nan d'excursió"; "nen sovint a passejar"). Recordem que, en qualitat d'auxiliar, en comptes de *anem* tenim les formes *vam* (< VADIMUS) o *vàrem*, analògiques del passat simple (*cantàrem*), i en lloc de *aneu*, *vau* (< VADITIS) o *vàreu*, per la mateixa analogia (*cantàreu*) (veg. mapes 1404 i 1405).

Com tantes vegades l'arcaisme s'ha refugiat en les Illes i en àrees marginals del domini peninsular.

Anem és forma normativa des del *DOrt*, 1917; la *GIEC* (pàg. 282) també accepta la forma *anam*.

